

UNIVERSITETET I BERGEN

Universitetsmuseet i Bergen, Direktørens stab

Klima- og miljøverndepartementet
Postboks 8013 Dep
0030 Oslo

Deres ref
18/364 - 10

Vår ref
2018/3882 – ASOL/ASE

Dato
21.06.2018

Høring -regionreformen – «Forslag til ny forskrift om myndighet mv etter kulturminneloven» og overføring av andre oppgaver i forbindelse med regionreformen. Universitetsmuseet i Bergen

Innledning

Vi viser til Klima- og Miljødepartementets høringsutsendelse av utkast til ny forskrift om myndighet mv etter kulturminneloven og overføring av andre oppgaver, datert 21.03.2018 med høringsfrist 21.06.2018. Høringen omfatter utkastet til ny forskrift og et høringsnotat med konkretisering av myndighet og oppgaver som følger av ny forskrift. Høringsnotatet utdyper forskriftsforslaget punkt for punkt. Våre kommentarer knytter seg derfor primært til det som står i høringsnotatet. Behovet for ny forskrift er utløst av regionreformen, som for kulturminneforvaltningen innebærer at flere oppgaver overføres fra Riksantikvaren som direktorat til fylkeskommunen fra 01.01.2020. Stortinget har som ledd i arbeidet med regionreformen vedtatt at myndigheten til å gi dispensasjon fra fredningen av automatisk fredete kulturminner, jf. kml. § 8.1, 8.2 og 8.4, blir en oppgave for fylkeskommunen f.o.m nevnte dato.

Denne høringsuttalelsen innledes med noen generelle kommentarer som dels omhandler delegering og ny forskrift i lys av kunnskapsperspektivet, dels omtaler elementer i forslaget som vi mener er særlig vesentlig for oss som universitetsmuseum å legge vekt på. Deretter følger en mer detaljert gjennomgang av forskriftsforslaget med utgangspunkt i høringsnotatets punktinndeling, der vi kommenterer de punkter vi anser som mest relevant for oss og våre lovpålagte oppgaver.

Generelle kommentarer

Universitetsmuseet er en sentral aktør i forvaltningen av automatisk fredete kulturminner. Etter gjeldende forskrift og i utkastet til ny forskrift er museet delegert retten til å forestå arkeologiske utgravninger av automatisk fredete kulturminner samt å forvalte/ivareta statens eiendomsrett til løse kulturminner.

Kulturminnelovens formålsparagraf har som ordlyd at det er et nasjonalt ansvar å ivareta kulturminnene som vitenskapelig kildemateriale og som varig grunnlag for nålevende og framtidige generasjoners opplevelse selvforståelse, trivsel og virksomhet (kml § 1, 2. ledd). Dette innebærer at vi må ha en kulturminneforvaltning som sikrer at arkeologiske funn og

Telefon 55580000
postmottak@uib.no
Internett www.uib.no
Org no. 874 789 542

Postadresse:
Universitetsmuseet i
Bergen
Postboks 7800
5020 Bergen

Besøksadresse:
Villavn 1a
5006 Bergen

Saksbehandlere
Asbjørn Engevik
55583124/92023711
Asle Bruen Olsen
55582932/
91720008

dokumentasjon som genereres gjennom innlevering av løse kulturminner og undersøkelser av faste kulturminner brukes i forskning og resulterer i en kontinuerlig produksjon og formidling av ny kunnskap om vår tidlige historie og eldste kulturarv. Universitetsmuseene har dette nasjonale ansvaret samlet, og er med dagens ordning å anse som en garantist for en faglig helhetlig og kunnskapsbasert forvaltning av automatisk fredete kulturminner. Sikring og ivaretagelse av kulturminner som kilder ved mottak, innsamling og utgravning blir nærmest meningsløst dersom dette ikke kan begrunnes ut fra kunnskapsperspektivet. Betydningen av en kunnskapsstyrt kulturminneforvaltning er også innebygd i de føringer som er gitt i stortingsmeldingen «Tingenes tale. Universitetsmuseene» (St.meld.nr. 15 2007-2008).

Vi merker oss at begreper som kunnskap og forskning ikke er nevnt med et ord i høringsnotatet (slik det heller ikke ble i Ekspertutvalgets rapport). Det hadde vært ønskelig om departementets føringskommentarer til ny ansvarsforskrift tydelig hadde trukket inn kunnskapsperspektivet. Dersom man hadde ment at overføringen av dispensasjonsmyndighet til fylkeskommunen hadde styrket dette perspektivet, vil vi likevel tro at dette hadde vært framført innledningsvis som et argument for delegeringen.

Vi må ta til etterretning at overføring av dispensasjonsmyndighet til fylkeskommunen er vedtatt. Men vi er bekymret for at en politisk styrt region i utgangspunktet vil prioritere sin rolle som næringsutvikler høyere enn ansvaret for å ivareta automatisk fredete kulturminner som nasjonale verneverdier og vitenskapelige kilder. Vi mener at delegeringen åpner for forskjellsbehandling av kulturminner i forbindelse med dispensasjon, både innenfor en region og mellom regionene. I så måte er vi særlig bekymret for at faglige, kunnskapsbaserte råd, som bla ligger i museenes tilrådningsplikt i dispensasjonssaker, kan overstyres på et regionalpolitisk nivå når hensynet til bevaring og kildesikring settes opp mot hensynet til utvikling. Vi stiller også spørsmål ved at samme regionalpolitiske organ nå vil måtte håndtere flere innbyrdes uforenlige roller som forvalter: Den instans som utreder grunnlaget for (kml § 9) og søker om dispensasjon på vegne av private aktører, kommunene og seg selv, skal i henhold til myndighet behandle den samme søknad og ta avgjørelse og fatte vedtak om dispensasjon (kml § 8). Dette vil være i strid med habilitetsprinsippet i norsk samfunnsforvaltning, noe som for øvrig var en begrunnelse for arealbehandlingen ble overført fra universitetsmuseene (landsdelsmuseene) til fylkeskommunen i 1990 og for at dispensasjonsmyndigheten ble overført fra museene til Riksantikvaren i 2001. Riksantikvaren vil fortsatt ha ansvaret for kulturminner av vesentlig nasjonal verdi. Vi mener i tråd med dette at det ville ha vært en riktig beslutning å la direktoratet beholde førstelinjeansvaret for arkeologiske kulturminner, som er beskyttet av et nasjonalt lovverk og som i kraft av den automatiske fredning har generell status som kulturminner av vesentlig nasjonal verdi.

Delegeringen av dispensasjonsmyndigheten byr således på mange utfordringer for forvaltningen av arkeologiske kulturminner. Det er viktigere enn noensinne at Riksantikvaren som direktorat med overordnet ansvar for kulturminnevernet har reelle virkemidler for å sikre en enhetlig nasjonal forvaltningspraksis på tvers av regionsgrensene og for å kontrollere at det nasjonale ansvar for automatisk fredete forvaltes på regionalt nivå. Innsigelsesmyndigheten må brukes i det omfang som er nødvendig for faglig kvalitetssikring og for å korrigere ulik praksis. Museenes rett og plikt til å underrette Riksantikvaren må fungere slik at de blir hørt.

Gjeldende ansvarsforskrift, som er detaljert og langt på vei selvforklarende, skal erstattes av en sterkt forenklet, mindre detaljert formulert forskrift, som kan åpne for ulike tolkninger av

grenseoppganger mellom aktørenes myndighet, ansvar og roller. Det må derfor utarbeides et forklaringsdokument til ny forskrift. Vi mener videre at det da bør utarbeides bindende retningslinjer for dispensasjonsbehandling som sikrer en enhetlig nasjonal praksis på dette feltet.

I forslaget til ny forskrift skilles det klart mellom vedtak om dispensasjon delegert til fylkeskommune (kml § 8) og kostnadsfastsettelse (kml §10). Vi ser det som svært positivt at Riksantikvaren beholder myndigheten til å fatte vedtak om kostnader for arkeologiske granskninger, enten de skal dekkes av statlige tilskuddsmidler eller av tiltakshavere. Dette mer enn noe annet er avgjørende for å sikre nasjonal likebehandling når verneinteresser skal veies mot utbyggingsinteresser på regionalt nivå. Det bidrar også å sikre at kunnskapsperspektivet og de faglige rammer for gjennomføring av en undersøkelse ikke i urimelig grad svekkes av regionalpolitisk overstyring.

Vi mener det er uheldig og beklagelig at bestemmelsen om geografiske ansvarsområder i gjeldende forskrift tas helt ut forslaget til ny forskrift. Det påpekes at den er unødvendig, uten at dette begrunnes nærmere. Museene har gjennom mer enn 100 år bygd opp sine samlinger med basis i den gjeldende topografisk-/geografiske organisering, og det har i nesten like lang tid vært et geografisk samsvar mellom den indre samlingsforvaltning og den ytre forvaltning, altså utgravningsvirksomheten. Denne symbiosen har gitt og gir klart positive synergier for håndteringen av gjenstandsfunn og utgravningsdata som samlet tilgjengelig vitenskapelig kildemateriale. Den styrker også utviklingen av sterk regional arkeologisk forsknings- og forvaltningskompetanse på universitetsmuseene. Oppløsningen av de geografiske ansvarsområder svekker denne koblingen og medfører mer kompliserte og tungvinte rutiner og prosedyrer for samlingsforvaltningen på museene. Vi kan ikke se at det vil være problematisk å opprettholde de nåværende ansvarsområder med en ny regioninndeling. De nåværende geografiske ansvarsområder går også på tvers av fylkesgrenser. Vi anbefaler derfor at bestemmelsen om geografisk ansvar beholdes og videreføres i ny forskrift. Dersom § 2 likevel tas ut av dagens forskrift, vil det da være naturlig at geografisk ansvarsområde avklares og defineres gjennom avtaler forvaltningsmuseene seg imellom og at fylkeskommunen forholder seg til disse.

Særlige kommentarer

Pkt. 2.1 Om forslaget til ny forskrift

Pkt. 2.1.1 Ny forskrift skal erstatte dagens forskrift

Universitetsmuseet synes det er fornuftig med en egen forskrift for kulturgjenstander. Det er også viktig at Riksantikvaren opprettholdes som klageinstans for vedtak fattet av fylkeskommunen i medhold av ny forskrift.

Pkt. 2.1.3 Ny systematikk

Se generelle kommentarer, siste avsnitt

Pkt. 2.1.4 Hovedgrep i forskriften (kommentar her gjelder også pkt. 2.3.3.1, 2.3.3.2 og 2.3.7.1)

Forslaget om innføring av en ny kategori av kulturminner av «særlig stor nasjonal verdi», er vi sterkt uenig i. Dette fordi denne kategorien også vil omfatte arkeologiske kulturminner. Problemet med en slik liste er at de kulturminnene som da ikke er listeført, automatisk tilkjennes en lavere kulturell verdi. Dette finner vi spesielt problematisk da kulturminnelovens § 3 og 4 likestiller alle automatisk fredede kulturminner. Automatisk fredede kulturminner er allerede sikret mot inngrep (kml § 3), og vi ser ikke at innføringen av denne nye kategorien vil bidra til å styrke det generelle vernet av arkeologiske kulturminner, snarere tvert imot.

Arkeologiske kulturminner er dessuten vanskelige, om ikke umulig, å verdigradere.

Riksantikvaren har i dag et overordnet nasjonalt ansvar for kulturminneforvaltningen og vil som direktorat også ha dette i fremtiden. Riksantikvaren skal blant annet utforme retningslinjer for lik nasjonal praksis i, være innsigelsesmyndighet etter gitte kriterier og iflg forslag til ny forskrift være klageorgan for vedtak fattet i regionene. Det betyr at direktoratet vil kunne gripe inn og sikre vern av kulturminner som kan stå i fare for å bli skjemmet eller ødelagt, f.eks. som følge av feil eller uheldig behandling og vedtak på regionalpolitisk nivå. Vi ser derfor ikke at en rangering av arkeologiske kulturminner vil gi et mer forutsigbart system, ei heller å forenkle forvaltningsregimet. Vi anser dette som uforenlig med en rendyrking av Riksantikvaren som direktorat. I tillegg vil det trolig føre til merarbeid på alle nivåer i forvaltningen. I dag er det kunnskapsperspektivet som styrer universitetsmuseenes forvaltning av kulturminner. Dette må ligge til grunn også for ny forskrift. En innføring av denne type lister vil etter vår mening svekke dette perspektivet

Pkt. 2.2 Ny forskrift § 1 - Definisjoner

Pkt. 2.2.1 Ny forskrift § 1

Universitetsmuseene som delegeringsinstitusjoner må navngis konsekvent, med museum foran universitet, jf Vitenskapsmuseet og Kulturhistorisk museum.

Pkt. 2.3 Ny forskrift § 2 – Riksantikvarens myndighet

Pkt. 2.3.2 Ny forskrift § 2 første ledd

Universitetsmuseet er overveiende positiv til den myndighet som i ny forskrift § 2, første ledd er tillagt Riksantikvaren i saker som gjelder automatisk fredede kulturminner

Pkt. 2.3.2.1 og 2.3.2.3 Avgjøre automatisk fredning og forlenge frist

I behandlingen av dispensasjonssaker har det for Universitetsmuseet avgjørende betydning at Riksantikvaren har myndighet til å avgjøre hva som er et automatisk fredet kulturminne (kml § 4, sjette ledd), da det ut fra vår erfaring vil være behov for at en overordnet instans kan underrettes for avklaring av dette når det oppstår tvil eller uenighet. Det vil også være en viktig forutsetning for en forsvarlig forvaltning og saksbehandling at Riksantikvaren beholder myndigheten til å forlenge fristen når det gjelder undersøkelsespliktige tiltak

Pkt. 2.3.2.4 og 2.3.2.5 Myndighet fastsettelse av budsjett og samt forestå registreringer/utgravninger

Universitetsmuseet støtter uforbeholdent at Riksantikvaren fortsatt skal ha myndighet til å fatte vedtak om kostnader for arkeologisk utgravning, overvåking mv, jf. §10. 8 (jf generelle kommentarer, nest siste avsnitt) samt at myndighet etter kml. §11 første ledd bokstav a og b videreføres.

Pkt. 2.3.3 Ny forskrift andre ledd

Se kommentar pkt. 2.1.4

Pkt. 2.3.4 Ny forskrift tredje ledd

Pkt. 2.3.4.1 Tillatelse til forskningsinitierte granskninger

Universitetsmuseet er enig i at Riksantikvaren fortsatt skal ha dispensasjonsmyndighet etter kml § 8, 1. ledd til å gi tillatelse til forskningsinitierte granskninger. Her er det viktig med likebehandling i et nasjonalt perspektiv. Avgjørelser rundt dette må derfor være et statlig ansvar.

Pkt. 2.3.5 Ny forskrift fjerde ledd**Pkt. 2.3.5.1 og 2.3.5.2 Løse kulturminner og finnerlønn/Fredningsmyndighet**

Universitetsmuseet støtter forslaget om at det fortsatt er Riksantikvaren som skal ha myndighet til å fastsette finnerlønn for løse kulturminner etter § 13, tredje ledd, samt at Riksantikvaren beholder porteføljen som følger av §§ 15, 19 første og andre ledd og § 22 a første ledd som gjelder statens rolle som fredningsmyndighet.

Pkt. 2.3.7 Ny forskrift sjette ledd

Se kommentar pkt. 2.1.4

Pkt. 2.4 Ny forskrift § 3 – fylkeskommunens myndighet**Pkt. 2.4.1 samt 2.4.3 Ny forskrift andre ledd**

Våre anmerkninger til overføringen av dispensasjonsmyndighet (kml. § 8 første, andre og fjerde ledd) fra Riksantikvaren til fylkeskommunene samt forholdet til undersøkelsesplikten (kml § 9) er framført under generelle kommentarer, og vil ikke bli nærmere omtalt her. Våre generelle kommentarer berører pkt 2.4.3.2 og 2.4.3.8

Pkt. 2.4.4 Ny forskrift § 3 tredje ledd**Pkt. 2.4.4.1 Enkle saker – prøveprosjektet med overføring av myndighet til fylkeskommunen**

Prøveprosjektet omgjøres til en fast ordning som gir fylkeskommunen myndighet til å fatte vedtak basert på gjennomføring av begrensede frigivningsgranskninger i regi av fylkeskommunen selv. Her er det for Universitetsmuseet svært viktig at de gjeldende retningslinjer for slike granskninger (prøveprosjektet) revideres med sikte på en bedre klargjøring av omfang og typer av kulturminner som vil kunne omfattes av forenklet behandling. Det kan eventuelt utarbeides en egen forpliktende veileder for dette som vedlegg til retningslinjene. Retningslinjene må bygge på underretningsplikten, som innebærer at museet kontaktes for råd og avklaring i alle slike saker.

Pkt. 2.4.9 Ny forskrift § 5 - universitetsmuseenes myndighet**Pkt. 2.4.9.1 Registrere mv og granske mv automatisk fredete og løse kulturminner**

Universitetsmuseet støtter forslaget om at Universitetsmuseene fortsatt skal ha myndighet til å registrere mv og granske mv automatiske fredete og løse kulturminner, jf. kml §§ 11 første ledd bokstav a og b og § 13, første ledd, andre punktum (se for øvrig vår kommentar pkt. 2.4.15.1)

Pkt. 2.4.9.2 Grave frem og ta opp skipsfunn og overlate funn til finner eller grunneier

Inntil det skjer en endring i den gjeldende organisering av museenes og NIKU's ansvar og oppgaver knyttet til kulturminneforvaltningen ser vi det ikke som hensiktsmessig at myndigheten etter kml. § 14 overføres fra sjøfartsmuseene til universitetsmuseene når det gjelder automatisk fredete skipsfunn på land, dvs. skipsfunn som er eldre enn 100 år. Sjøfartsmuseene har gjennom lang tid bygd opp kompetanse på kunnskap om skipsfunn og på dokumentasjon og sikring av slike funn. Dette bør fortsatt være en oppgave for disse institusjonene. En markering av skillet mellom kulturminner over og under vann, slik det er definert i forskriftsforslaget, bidrar ikke til en enklere og bedre forvaltningspraksis. Det vil snarere komplisere saksbehandlingen, medføre unødvendig ressurskrevende kompetanseoverlapping og utløse behov for samarbeid som vil gjøre gjennomføringen av skipsfunnundersøkelser mer tidkrevende.

Pkt. 2.4.11 Ny forskrift § 7

Pkt. 2.4.12 Underretningsplikt

Samarbeidsplikt i gjeldende forskrift er erstattet med underretningsplikt i ny forskrift. Slik denne bestemmelsen er formulert bidrar denne til å forankre og kvalitetssikre samarbeidet mellom forvaltningsinstansene. Første ledd åpner for nødvendig faglig dialog og styrking av kunnskapsperspektivet, og gir samtidig universitetsmuseene anledning til å underrette Riksantikvaren i saker der det er uenighet mellom museene og fylkeskommunen. Som nevnt i vår kommentar pkt. 2.4.4 forutsetter vi at underretningsplikten gjøres obligatorisk i forbindelse med begrensede fylkeskommunale frivinningsgranskninger. Tredje ledd er svært viktig for museene. Vi forstår denne bestemmelsen slik at alle automatisk fredete kulturminner i kraft av fredningen har nasjonal eller vesentlig regional betydning, og følgelig at Riksantikvaren i prinsippet skal kunne underrettes om alle typer vedtak som gjelder sikring av eller dispensasjon for automatisk fredete kulturminner som er i strid med faglige tilrådninger. Riksantikvarens myndighet til å overta slike saker uavhengig av om det er gitt underretning er etter vår oppfatning en selvsagt oppgave for et direktorat, og et sikkerhetsnett i den regionaliserte forvaltningen av kulturminner av nasjonal verdi.

Pkt. 2.4.13 Ny forskrift § 8

Pkt. 2.4.13.1 Prosjektplan og budsjett

Denne bestemmelsens overskrift dekker bare det ene av to ledd i det bestemmelsen gjelder. Vi anbefaler derfor at overskriften endres til *Faglig tilrådning, prosjekt plan og budsjett*. Vi støtter selvsagt dette forskriftskravet som viderefører museenes tilrådningsplikt. Vi vil imidlertid påpeke at dette er en kapasitetskreven oppgave for museene, der det forbindelse med tilrådning i dispensasjonssaker etter kml § 8 fjerde ledd har vært investert mye tid på å utarbeide forslag til prosjektplan og budsjett knyttet til tiltak som aldri er blitt realisert. Vi foreslår derfor at *kan* i denne bestemmelsens siste setning erstattes med *skal*. På dette nivået i saksbehandlingen bør det alternativt kunne stilles et krav om at museene angir et omtrentlig kostnadsoverslag for eventuelle særskilte granskninger.

Departementets utdyping av bestemmelsen, jf. Departementets forslag, første avsnitt, er nødvendige og klargjørende, og bør ligge inne i det forklaringsdokument som vil måtte utarbeides som kommentarvedlegg til forskriften.

Pkt. 2.4.14 Ny forskrift § 9

Pkt. 2.4.14.1 Gjennomføring av arkeologiske utgravninger mv

Universitetsmuseet støtter videreføringen av bestemmelsen om at universitetsmuseene skal utføre utgravninger mm i medhold av kml § 8, men vi må si oss uenig i at dette ansvaret også skal omfatte granskning av skipsfunn på land, kml § 14, jf vår kommentar pkt. 2.4.9.2.

Pkt. 2.4.15 Ny forskrift § 10

Pkt. 2.4.15.1 Gjennomføring av registreringer mv

Forskningsinitierte undersøkelser og sikringsundersøkelser i regi av universitetsmuseene, jf

ny forskrift § 11, omfatter ikke alltid bare utgravning, men i noen tilfeller også nødvendige supplerende registreringer og sonderinger. Uten denne adgangen legges potensielt sterke begrensninger på muligheten for å generere kunnskap gjennom forskningsinitierte undersøkelser og for å realisere hensiktsmessige sikringstiltak. Følgelig er denne bestemmelsen for innsnevrende slik den er formulert i forslaget. Vi anbefaler derfor forvaltningsmuseenes rolle som registrator presiseres i denne bestemmelsen ved at innholdet i gjeldende forskrift § 6, første ledd videreføres som første ledd i ny forskrift, der forslagets bestemmelse følger som andre ledd. I den grad undersøkelser som er nevnt her medfører behov for registrerings- /kartleggingsaktivitet knyttet til den eller de kulturminner som skal undersøkes vil selvsagt fylkeskommunen måtte underrettes.

Et alternativ kan være at denne bestemmelsen i sin helhet tas ut av forskriften, og at Riksantikvarens beslutningsmyndighet overfor forvaltningsmuseene etter kulturminnelovens 11 a tas inn som et ledd i forskriftens § 2.

Pkt. 2.4.16 Ny forskrift § 11

Pkt. 2.4.16.1 Meldeplikt for forskningsinitierte utgravninger og sikringstiltak

Universitetsmuseet ser det som svært positivt at denne bestemmelsen i praksis videreføres i ny forskrift. Vi anbefaler imidlertid at *utgravninger* i overskriften til bestemmelsen endres til *undersøkelser*, eventuelt *granskninger*

Pkt. 2.4.17 Ny forskrift § 12

Pkt. 2.4.17.1 statens eiendomsrett til løse kulturminner og skipsfunn

Vi har merket oss at departementet har endret ordlyden fra plikt til å *forvalte* statens eiendomsrett til løse kulturminner i gjeldende forskrift til plikt til å *ivareta* eiendomsretten i forslaget til ny forskrift. Dette kan umiddelbart oppfattes en innskrenking av forvaltningsansvaret. Imidlertid vil ivaretagelse vel juridisk også kunne tolkes som en utvidelse av forvaltningsansvaret, ikke bare for det allerede har ansvar for, men også ansvar for gjenstander som ennå ikke er tatt hånd om av museet. Vi antar at det ikke er noen vesensforskjell på betydningsinnholdet i disse to begrepene, men det bidrar til uklarhet og spørsmål om hva som ligger til grunn for en slik endring i ordlyd. Det er derfor viktig at de kommentarer som skal utarbeides til vedtatt forskrift presiserer og utdyper det ansvar som omfattes av å ivareta eiendomsretten til løse kulturminner. Dersom ivaretagelse er innskrenkende i forhold til forvaltning vil vi anbefale at denne bestemmelsen videreføres med samme ordlyd som gjeldende forskrift.

Pkt. 2.4.18. Ny forskrift § 13

Pkt. 2.4.18.1 Klage på fylkeskommunens vedtak

Universitetsmuseet ser det som viktig for en nasjonalt styrt forvaltning av automatisk fredete at Riksantikvaren fortsatt skal være klageinstans for vedtak fattet av fylkeskommunen og at Klima- og miljødepartementet skal være klageinstans for vedtak fattet av Riksantikvaren.

Vi kunne ønske at det i kommentarer/veileder til ny forskrift presiseres hvem som etter forvaltningsloven har klagerett på vedtak fattet i medhold av kulturminneloven, og om dette eventuelt vil gjelde for forvaltningsmuseene i kraft av å være part i kulturminneforvaltningen.

Pkt. 4 Overføring av oppgaver som ikke reguleres av dagens forskrift**Pkt.4.5 Overføring av oppgaver i tilknytning til tilskuddsforvaltning**

Riksantikvaren har som direktorat det overordnede statlige ansvar for å utforme og utvikle en helhetlig nasjonal kulturminnepolitikk. Dette er særlig viktig i forvaltningen av automatisk fredete kulturminner som nasjonale verdier. De statlige tilskuddsordninger som er rettet mot automatisk fredete kulturminner (post 70) er et viktig kulturminnepolitisk virkemiddel som må forvaltes fleksibelt av Riksantikvaren med sikte på en fordeling basert på nasjonale hensyn og prioriteringer. Dette gjelder ikke minst tilskudd til gjennomføring av arkeologiske dispensasjons- og sikringsundersøkelser, som vanskelig kan underlegges nødvendig kontroll og nasjonal likebehandling dersom midlene delegeres ved fordeling av rammetilskudd til fylkeskommunene.

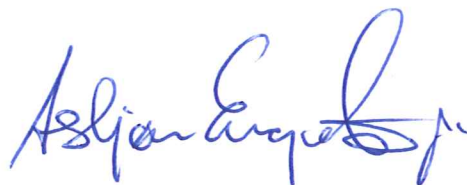
Vennlig hilsen

Henrik von Achen

Direktør

Universitetsmuseet i Bergen

Asbjørn Engevik

Avdelingsleder

Avdeling for kulturhistorie
Universitetsmuseet i Bergen